

Právny odbor: Správne právo
Predmet sporu: stavebné konanie

3Sžo/53/2016

9016898095

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: NOBLE, a.s., Pluhová 29, Bratislava, IČO: 36 200 395, zastúpený: JUDr. KLUČKOVÁ, advokátka s. r. o., Pluhová 29, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Nám. Slobody 6, Bratislava, za účasti ďalších účastníkov: 1/ Q. W. a 2/ Ing. arch. T. W., obaja bytom T., zastúpení: Werner&Co, s.r.o., Stromová 54/A, Bratislava, JUDr. Andrej Werner, advokát a konateľ, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 185 zo dňa 4. júla 2011, v konaní o odvolaní žalovaného a ďalších účastníkov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 134/11-119 zo dňa 13. februára 2013, jednomyselne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 134/11-119 zo dňa 13. februára 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného č. 185 zo dňa 4. júla 2011 a uložil mu povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Uvedeným rozhodnutím žalovaný v mimo odvolacom konaní zrušil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A/2007/1779-HRL z 15.01.2008, ktorý zamietol odvolanie účastníkov 1/, 2/ proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu o umiestnení stavby "Polyfunkčný objekt I." pre žalobcu NOBLE, a.s., a odvolaním napadnuté rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto Č.SU-2006/28284/19916/2007/UR-Ga zo dňa 28.03.2007 potvrdil.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že v danom prípade ide o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ktorý je mimoriadnym opravným prostriedkom v správnom konaní, a ktorého primárnym účelom je náprava hmotnoprávných omylov, teda riešenie porušení hmotného práva. Zo skutkových zistení vyplýva, že rozhodnutie prvostupňového stavebného úradu o umiestnení stavby v spojení s rozhodnutím Krajského stavebného úradu nadobudlo právoplatnosť dňa 14.02.2008. Od právoplatnosti územného rozhodnutia bol žalobca dobromyseľný, že má právoplatne umiestnenú stavbu s parametrami vyplývajúcimi z projektovej dokumentácie schválenej stavebnými úradmi oboch stupňov. S

ohľadom na dobromyseľnosť nadobudnutých práv žalobcu bolo povinnosťou žalovaného v mimo odvolacom konaní začatom na podnet Q. W. a H. W. dbať na to, aby tieto práva boli čo najmenej dotknuté. Žalovaný po uplynutí viac ako troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia o umiestnení stavby rozhodol o zrušení územného rozhodnutia v zásade z troch dôvodov, a to:

- údajné neoznámenie začatia územného konania ďalším účastníkom,
- rozpor v svetlotechnických posudkoch,
- nesúlad umiestnenej stavby s platnou územnoplánovacou dokumentáciou.

K namietanému dôvodu neoznámenie začatia územného konania Q. a H. W. krajský súd z obsahu spisu zistil, že oznámenie bolo menovaným doručované a aj úspešne doručené 21. februára 2007 a v konaní neboli predložené žiadne relevantné dôkazy preukazujúce a spochybňujúce pravosť podpisov adresátov a nedoručenie písomnosti týmto osobám. Z faktu, že menovaní prijatie oznámenia popreli nie je možné urobiť záver, že o konaní nevedeli a preto boli porušené ich práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, prípadne navrhnúť ich doplnenie. Ak by aj bol dôvod osvojiť si ich tvrdenie, podstatné je, že sa konania zúčastnili, ich argumentácia bola vypočutá, vyhodnotená a na základe námietok doplnené dokazovanie.

Pokiaľ ide o ďalší dôvod, krajský stavebný úrad sa v odvolacom konaní namietanými rozpormi v svetlotechnických posudkoch náležite zaoberal a zabezpečil nové zameranie namietaných výškových kód budov. Z tohto zamerania vychádzala Ing. C. L. pri spracovaní nového odborného stanoviska v otázke svetlotechniky a vplyvu novostavby zatienu stavby na Lazaretskej 4 v Bratislave, čo krajský stavebný úrad v dôvodoch rozhodnutia podrobne popísal, vrátane zhodnotenia a vyvodených záverov, podľa ktorých sú neopodstatnené námietky týkajúce sa nesprávnosti udaných výšok budov a z toho vyplývajúce nesprávnosti svetlotechnického posudku v súvislosti s vplyvom nového objektu na okolitú zástavbu. V žiadnom z existujúcich objektov v lokalite nedôjde k neprípustnému zatienu obytných miestností alebo pracovných priestorov v zmysle príslušnej technickej normy, a výstavba polyfunkčného domu nebude v okolitej zástavbe dôvodom nedovoleného skrátenia doby preslneňia pod normou ustanovený časový limit.

Krajský súd si nie je vedomý toho, že by zmienené rozporné technické posudky predložené v územnom konaní zostali v podstatných otázkach nedoriešené, pretože všetky namietané rozpory boli v rámci odvolacieho konania preskúmané. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí ani neuviedol, v čom tkvie rozpor v svetlotechnických posudkoch predložených v správnom konaní a aké konkrétne otázky neboli pred stavebnými úradmi oboch stupňov vyjasnené. Jeho závery z mimo odvolacieho konania v tejto súvislosti nesmerujú k tomu, že rozhodnutím o umiestnení stavby boli porušené pravidlá stanovené hmotným právom, ale skôr spochybňujú presvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia krajského stavebného úradu v súvislosti so svetlotechnikou stavby, čo je primárne procesná otázka dodržania náležitosti odôvodnenia územného rozhodnutia, ktoré stanovuje správny poriadok.

K tretiemu, najzávažnejšiemu dôvodu krajský súd uviedol, že podľa administratívneho spisu i odôvodnenia rozhodnutí územnoplánovacia dokumentácia na mestskej, ako aj zonálnej úrovni nebránila povoleniu navrhovanej stavby v takých parametroch, v akých bola projektovaná. Tak účelové určenie stavby, ako aj jej podlažnosť boli v súlade s limitmi územnoplánovacej dokumentácie, o čom bolo žalobcovi v rámci územného konania vydané

súhlasné stanovisko dňa 16.01.2007, v ktorom Hlavné mesto SR Bratislava, ako obstarávateľ a garant územnoplánovacej dokumentácie, súhlasilo so stavbou a podmienkami zapracovanými do rozhodnutia o umiestnení stavby. Namietaná nejednoznačnosť a pochybnosti žalovaného nestačia na zrušenie právoplatného rozhodnutia mimo odvolacieho konania a je potrebné, aby existovali také okolnosti, ktoré svedčia o nezákonnosti právoplatného rozhodnutia pre priamy rozpor umiestnenej stavby s územným plánom a preukazujú, že pôvodné rozhodnutie vôbec nemalo byť vydané. Nezdôvodnené závery žalovaného vyjadrujúce neistotu o súlade umiestnenej stavby s územnoplánovacou dokumentáciou s ohľadom na funkciu stavby nie sú podľa názoru súdu dostatočným dôvodom pre taký zásah do legitímne nadobudnutých práv stavebníka, akým je zrušenie rozhodnutia o umiestnení stavby v mimo odvolacom konaní.

Na záver považoval súd za potrebné zdôrazniť, že proti prvostupňovému rozhodnutiu z 28.03.2007 podali Q. a H. W. odvolanie, o ktorom Krajský stavebný úrad v Bratislave po doplnení dôkazov rozhodol dňa 15.01.2008 tak, že zamietol odvolanie a rozhodnutie potvrdil. Vychádzal z totožnej územnoplánovacej dokumentácie ako prvostupňový stavebný úrad tak na mestskej, ako i na zonálnej úrovni a nevzal do úvahy nový územný plán zóny Dunajská, zmeny a doplnky 2005, platný odo dňa 01.01.2008, ktorý priniesol zmenu predovšetkým z hľadiska maximálnej prípustnej podlažnosti stavby v danom bloku, ktorú určil na 4 nadzemné podlažia + jedno ustupujúce podlažie, čo umiestňovaná stavba prekračovala. Projektovanie a umiestňovanie stavby takých parametrov, aké má mať posudzovaná stavba trvá niekoľko rokov a vyžaduje dlhodobú prípravu. V danom prípade zmena územného plánu zóny nadobudla účinky celkom na záver povoloňovacieho procesu umiestňovania predmetnej stavby, pričom v otázke prípustnej podlažnosti stavby priniesla pravidlá, s ktorými bola prvostupňovým stavebným úradom umiestnená stavba v rozpore. Obvykle platí, že pokiaľ sa zmenia pravidlá počas povoloňovacieho procesu, prinesie právna norma intertemporálne ustanovenie, ktorým sa upraví režim prechodného spolupôsobenia dvoch právnych úprav. Prechodné ustanovenie neskoršej právnej normy spravidla stanoví, že konanie začaté pred nadobudnutím účinnosti neskoršej právnej úpravy sa dokončí podľa dovtedy platných predpisov. Zmeny a doplnky územného plánu zóny Dunajská platné od 01.01.2008 nepriniesli žiadne riešenie pre právoplatne neskončené konania, čo znamená, že v čase vydania druhostupňového rozhodnutia boli záväzné pravidlá stanovené zmenami a doplnkami územného plánu zóny. Napriek uvedenému krajský súd dospel k záveru, že zrušenie právoplatného rozhodnutia v mimo odvolacom konaní bolo v rozpore so zákonom, pretože žalovaný pri vydávaní napadnutého rozhodnutia úplne rezignoval na ochranu dobromyseľne nadobudnutých práv stavebníka a je toho názoru, že dôsledky vyplývajúce z predĺženia odvolacieho konania by nemali byť žalobcovi na ujmu, a najmä nie v mimo odvolacom konaní, v ktorom zákon výslovne ukladá správnomu orgánu dbať na to, aby boli dobromyseľne nadobudnuté práva čo najmenej dotknuté. Potrebu ochrany právnej istoty jednotlivca, stability právnych vzťahov založených právoplatným rozhodnutím orgánu verejnej správy a predvídateľnosti rozhodovania štátnych orgánov, ktoré sú základom právneho štátu žalovaný preto nesprávne vyhodnotil.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a ďalší účastníci konania 1/, 2/ a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne a zaviazá žalobcu na náhradu trov konania.

Žalovaný v odvolaní namietal, že skutočnosť, že Územný plán zóny Dunajská, zmeny a doplnky 2005, december 2007, ktorý sa stal platným a účinným až v priebehu odvolacieho

konania (od 01.01.2008, a že stavebník podával návrh na umiestnenie stavby v dobe účinnosti predchádzajúceho územného plánu) nič nemení na fakte, že v dobe rozhodnutia bol krajský stavebný úrad povinný riadiť sa platným právnym poriadkom Slovenskej republiky, vrátane všeobecne záväzných nariadení obce a § 37 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) a použiť územný plán Dunajská 2007. Žalobca mohol legitímne očakávať, že v jeho veci bude rozhodnuté za účinnosti pôvodnej územnoplánovacej dokumentácie iba na začiatku konania o umiestnení stavby, na ktoré obvykle nadväzuje konanie o vydanie stavebného povolenia podľa § 54 a nasl. stavebného zákona, v ktorom sa určujú záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby. V priebehu roku 2007 sa musel dozvedieť o prijímaní novej územnoplánovacej dokumentácie a vedieť, že bude mať vplyv na jeho stavebné zámery najneskôr pri návrhu na stavebné povolenie. Mal teda dostatok príležitostí oboznámiť sa s návrhom plánovaných zmien a vedieť, že vzhľadom na pripravované zmeny sa môžu vyskytnúť problémy, ak aj nie v aktuálnom konaní o umiestnení stavby, tak v nasledujúcom stavebnom konaní, a zároveň mal možnosť ovplyvniť prípravu ÚP Dunajská 2007 svojimi pripomienkami podľa § 6 ods. 4 zákona o obecnom zriadení.

Ministerstvo nemohlo rezignovať na ochranu dobromyseľne nadobudnutých práv, pretože v konaní o umiestnení stavby sa nerozhoduje o právach a povinnostiach navrhovateľa, ale určuje sa stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby a požiadavky na obsah projektovej dokumentácie. Stavebník je oprávnený začať stavbu až právoplatnosťou stavebného povolenia. Ak žiadosť o stavebné povolenie nie je v súlade s územným plánom zóny, nie je možné vydať stavebné povolenie a stavebník nemôže získať právo stavať.

Účastníci 1/, 2/ v dôvodoch rozsiahleho odvolania vytýkali súdu, že svoj názor o nemožnosti použitia mimoriadneho opravného prostriedku opiera iba o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SŽ/31/02. Analyzované rozhodnutie vylučuje spod mimo odvolacieho prieskumu nielen meritórne rozhodnutia s procesnými vadami, ale aj všetky procesné rozhodnutia správneho orgánu a takýto názor je rozporný s odbornou literatúrou. V mimo odvolacom konaní možno preskúmať nielen meritórne rozhodnutia vo veci samej, ale všetky správne rozhodnutia vrátane rozhodnutí procesnej povahy a preskúmať ich tak meritórne, ako aj procesne. Územné rozhodnutie nezakladá žalobcovi právo stavať a jeho zrušením neboli práva žalobcu v podstatnej miere dotknuté. V danom prípade jednoznačne mal prevážiť verejný záujem (spočívajúci v dodržaní regulatívu územného plánovania, v dodržaní rovnosti účastníkov správneho konania a ich práva na účasť v správnom konaní a v dodržaní technických noriem v oblasti svetlotechniky, a teda aj verejného zdravia obyvateľstva) nad súkromným a komerčným záujmom jedinca. Pripustenie zachovania územného rozhodnutia by znamenalo, že na predmetnom stavebnom pozemku možno umiestniť stavbu rozpornú s územnoplánovacou dokumentáciou a technickými normami v oblasti svetlotechniky (a teda obmedziť prirodzenú potrebu ľudského života - denné osvetlenie) a navyiac, týmto spôsobom by bolo legalizované nezákonné vylúčenie účastníkov z územného konania.

V ďalšej časti odvolania uviedli, že na preukázanie svojho tvrdenia o nedoručení písomnosti predložili iné verejné listiny (doručenky), kde sa nachádzali ich skutočné podpisy, ktoré sú zásadným spôsobom odlišné od doručeníek, ktorými disponoval správny orgán, ktorý zodpovedá za riadne doručenie písomností. O začatí konania neboli riadne vyrozumení a dozvedeli sa o ňom až z rozhodnutia správneho orgánu. Argumentácia súdu, že sa zúčastnili

odvolacieho konania, kde boli ich námietky prešetrené a z tohto dôvodu nedošlo k ujme na ich právach, je absurdná.

V prípade rozporu svetlotechnických posudkov opakovane zdôraznili, že samotný súd nevyklučuje v tejto súvislosti nesplnenie požiadaviek kladených správnym poriadkom na rozhodnutia správneho orgánu (najmä na jeho odôvodnenie) a teda existenciu procesného pochybenia. Posudok, resp. posudky Ing. L. považujú za nevyhovujúce a nesprávne a je dôležité, ako správny orgán vzťah tohto posudku k posudku Ing. G., ktorý v konaní predložili (ne) vyhodnotil. Keďže správny orgán predložené dôkazy ignoroval a z nich vyplývajúci nesúlad neobjasnil, je územné rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Niet sporu o tom, že krajský stavebný úrad bol v čase vydania územného rozhodnutia viazaný pravidlami stanovenými zmenami a doplnkami územného plánu zóny. Sporným ostáva iba to, či v danom prípade bolo potrebné uprednostniť ochranu dobromyseľne nadobudnutých práv alebo verejný záujem, ktorý reprezentovala nová územnoplánovacia dokumentácia. S ohľadom na vyššie uvedené sú tohto názoru, že prednosť svedčí verejnému záujmu.

Žalovaný sa k odvolaniu účastníkov 1/, 2/ pripojil a súhlasil s ich názorom, že sa druhostupňový orgán v rozhodnutí nevysporiadal so svetlotechnickými posudkami a s názorom, že žalobca nenadobudol také práva, na ktoré by krajský stavebný úrad musel prihliadať.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok súdu považuje za vecne správny a vydaný na základe správneho posúdenia veci. Argumentoval, že žalovaný na str. 2 odvolania cituje odôvodnenie rozsudku súdu, ustanovenia zákona č. 50/1976 Zb. a konštatuje, že Krajský stavebný úrad v Bratislave bol povinný riadiť sa územným plánom zóny Dunajská, zmeny a doplnky 2005, účinným od 01.01.2008, avšak neuvádza, z akého dôvodu považuje za nesprávnu aplikáciu zásady ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv. Naopak, krajský súd sa posúdeniu potreby ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv a s tým súvisiacou ochranou právnej istoty v porovnaní so záujmom na dôsledkom uplatnení zákonnosti podrobne venuje v odôvodnení rozsudku, v ktorom zvažil a odôvodnil vzťah všeobecného záujmu na zrušení rozhodnutia nad záujmom na jeho zachovaní, t.j. nad ochranou dobromyseľne nadobudnutých práv žalobcu a ochrany základnej zásady uplatňovanej v právnom štáte - ochrany právnej istoty.

Zdôraznil, že v celom správnom konaní postupoval v súlade so zákonom a všeobecne záväznými predpismi, dňa 16.01.2007 mu bolo vydané záväzné stanovisko Hlavného mesta SR Bratislavy k investičnej činnosti, ktoré predloženú dokumentáciu posúdilo ako súladnú s platným územným plánom Hlavného mesta SR Bratislava, ako aj s územným plánom zóny Dunajská, následne v prvostupňovom konaní mu bolo vydané územné rozhodnutie - rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto, č. SU-2006/28284/19916/2007/UR-Ga zo dňa 28.03.2007 o umiestnení novostavby „Polyfunkčný objekt I.“ v súlade s predloženou projektovou dokumentáciou, ktoré bolo druhostupňovým orgánom potvrdené. Po viac ako 4 rokoch bolo žalovaným rozhodnuté o nezákonnosti správnych rozhodnutí, naviac pri nedodržíaní lehôt správneho konania, ktoré spôsobili, že odvolací orgán rozhodoval v čase platnosti územného plánu zóny 2008, ktorý platil 15 dní. Žalovaný len cituje zákonné ustanovenia, ale neuvádza, kedy a ako sa postup, na ktorý sa odvoláva, uplatnil pri územnom pláne zóny 2008. Ak namieta, že v čase vydávania záväzného stanoviska, ako aj prvostupňového rozhodnutia muselo byť správnomu orgánu známe, že je pripravený územný

plán zóny 2008, tak žalobca tvrdí, že ho o uvedenom nikto neinformoval a v žiadnej dokumentácii súvisiacej s vecou nie je uvedená ani zmienka o novom územnom pláne zóny 2008, s ktorým by mala byť projektová dokumentácia žalobcu v rozpore. V čase rozhodovania o novom územnom pláne zóny 2008 mal už žalobca ukončené prvostupňové konanie, nehovoriac o úplnom vypracovaní projektovej dokumentácie (nebol v štádiu jej vyhotovovania), a v dôsledku ďalšieho pochybenia - nevysporiadania sa s prechodným spolupôsobením dvoch právnych úprav, ktoré nie je možné klásť na zodpovednosť žalobcovi, by mala byť skonštatovaná jeho nedobromyseľnosť a teda nemožnosť ochrany jeho práv. Takýto záver považuje žalobca za nesprávny v celom rozsahu a trvá na dobromyseľnosti nadobudnutých práv, čo preukazuje vyššie uvedenými skutočnosťami.

Ak žalovaný tvrdí, že žalobca rozhodnutím Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto nenadobudol žiadne práva a z tohto dôvodu nie je možné hovoriť o ich ochrane a tiež, že aj v prípade právoplatnosti tohto rozhodnutia by v podstate nemohol stavať, lebo žiadosť o stavebné povolenie by nebola v súlade s územným plánom zóny 2008, tak tento názor nemá žiadne opodstatnenie. Rozhodnutím Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto žalobca nadobudol právo: „... umiestniť stavbu - novostavba „Polyfunkčný objekt I.“ .... tak ako je zakreslené v situačných výkresoch, ktoré tvoria neoddeliteľné prílohy č. 1 a č. 2 ...“ Uvedené je jasné právo žalobcu, ktoré sa mu zrušením predmetného rozhodnutia odníme, a do ktorého mu tým bude zasiahnuté. Žalobca nikdy nespochybnil, že stavať môže až na základe právoplatného stavebného povolenia. Územné konanie však predchádza stavebnému konaniu a rozhodnutie o umiestnení stavby je právnym základom pre stavebné povolenie.

K odvolaciemu dôvodu, nesprávnemu právnemu posúdeniu veci žalobca vo vyjadrení uviedol, že spochybňovanie záväznosti judikátu - rozsudku NS SR sp. zn. 4SŽ/31/02 tým, že nejde o rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR a nejde ani o výsledok jednotnej judikatúry NS SR, pričom ako protichodný judikát uvádzajú rozsudok NS SR sp. zn. 6 SŽp/13/2011, nie je na mieste. Ide o súdne rozhodnutie zásadného významu, a i keď v našom právnom poriadku judikatúra nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii, ako aj v línii horizontálnej, čo je potvrdené konštantnou judikatúrou. Princíp právnej istoty spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať, a že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. V zmysle uvedeného je žiaducim, aby súdy v prípade, ak už došlo k judikatúrnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia v Zbierke, tento posun vo svojej rozhodovacej praxi reflektovali. Názor účastníkov 1/, 2/ prípustnosť zrušenia rozhodnutia v konaní o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania z dôvodov procesných väd a nedostatkov, ktoré nemali vplyv na zákonnosť rozhodnutia z hľadiska hmotného práva, je nesprávny.

V konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku nie je možné pripustiť zrušenie rozhodnutia z dôvodu, že podľa názoru účastníkov nebolo odôvodnenie rozhodnutia ohľadom svetlotechniky riadne napísané. Záujem na ochrane dobromyseľne nadobudnutých práv, teda na ochrane princípu právnej istoty je potrebné zvažovať oproti záujmu na dôslednom uplatnení zákonnosti (žalobca odmieta názor, že určujúce sú aj procesné pochybenia, ktoré nemali vplyv na zákonnosť rozhodnutia z hľadiska hmotného práva).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z uvedeného napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/134/2011-119 zo dňa 13.02.2013 svojim pôvodným rozsudkom č. k. 3 Sžp/17/2013-198 zo dňa 12. marca 2014 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.), keď sa stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom a jeho dôvodmi, na ktoré v podrobnostiach odkázal a námietky žalovaného a účastníkov 1/, 2/ nepovažoval za právne relevantné, ktoré by mohli ovplyvniť posúdenie danej veci.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. III.ÚS 32/2015-27 zo dňa 7. júna 2016 rozhodol, že základné právo Q. W. a Ing. arch. T. W. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp/17/2013 z 12. marca 2014 porušené bolo.

Súčasne rozhodol, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžp/17/2013 z 12. marca 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. V odôvodnení nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky predovšetkým poukázal na rozhodnutie ESĽP z 13.01.2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 17127/12), ktorého závery sú aplikovateľné aj na prípad sťažovateľov Q. W. a Ing. Arch. T. W. (účastníkov tohto konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného). V citovanom rozhodnutí ESĽP uviedol, že aj keď predmetné vyjadrenie odporcu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti a argumenty, ku ktorým by sa sťažovateľka už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu súdneho konania, podľa vlády nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a sťažovateľke mala byť daná možnosť oboznámiť sa s ním. Ústavný súd mal z obsahu spisu a z vyjadrení účastníkov za nepochybné, že najvyšší súd pred svojím rozhodnutím nedoručil strane sťažovateľa stanovisko žalobcu k podanému odvolaniu, ktoré bolo doručené najvyššiemu súdu dňa 17. júna 2013 (čl. 169 spisu). Rovnako sťažovatelia nemali možnosť vyjadriť sa k tomuto stanovisku inak, keďže vo veci rozhodol najvyšší súd bez nariadenia pojednávania za prítomnosti dotknutých účastníkov súdneho sporu. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že vyjadrenie žalobcu najvyšší súd začlenil do odôvodnenia svojho rozhodnutia (s. 5-7 odôvodnenia namietaného rozhodnutia).

Po zrušení rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžp/17/2013 z 12. marca 2014 nálezom Ústavného súdu SR vec sa vrátila do štádia odvolacieho konania pred najvyšším súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. pre nesprávne právne posúdenie veci napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Aplikácia rozsudku ESĽP Trančíková proti Slovenskej republike v oblasti správneho súdnictva je podľa názoru najvyššieho súdu modifikovaná o skutočnosť, že v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí v stavebnom konaní je správny súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ktoré nemôžu prekročiť ani ostatní účastníci konania vo svojich vyjadreniach a stanoviskách nielen v prvostupňovom, ale i odvolacom konaní. Vzhľadom na záväznosť právneho názoru Ústavného súdu, najvyšší súd pokračoval v odvolacom konaní a vec na základe doterajšie argumentácie účastníkov konania opätovne preskúmal.

Z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho popísal v rozsudku krajský súd, a z ktorého v stručnosti vyberá nasledovné:

Mestská časť Bratislava - Staré Mesto rozhodnutím Č.SU-2006/28284/19916/2007/UR-Ga zo dňa 28.03.2007 podľa §§ 39 a 39a stavebného zákona v spojení s § 4 vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 453/2000 Z.z. ako prvostupňový správny orgán rozhodol o umiestnení stavby č. 1008, novostavba „Polyfunkčný objekt I.“, pozemok parc. č. 8685 k.ú. U. s prípojkami inžinierskych sietí aj na pozemku parc. č. 21768/5 k.ú. U., Bratislava, pre navrhovateľa: Noble, a.s., (žalobcu) tak, ako je zakreslené v situačných výkresoch, ktoré tvoria neoddeliteľné prílohy č. 1 a č. 2 /M 1:1000, M 1:500/.

Proti rozhodnutiu o umiestnení stavby odvolanie podané účastníkmi územného konania Q. W. a H. W. odvolací orgán, Krajský stavebný úrad Bratislava rozhodnutím č. A/2007/1779-HRL z 15.01.2008 zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Na základe podnetu Anger & Werner, s.r.o., so sídlom v Bratislave, právneho zástupcu účastníkov 1, 2 na preskúmanie rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Bratislave v konaní mimo odvolania, Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR (ďalej aj „MDVRR SR“) rozhodnutím z 08.04.2011 číslo: 2011/2930/V-85-5 zrušilo rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave.

Proti tomuto rozhodnutiu žalobcom podaný rozklad žalovaný, minister dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky rozhodnutím č. 185 zo dňa 04.07.2011 potvrdil.

Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správne orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustavenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

Podľa § 68 ods. 2 druhá veta zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov Ak správny orgán oznámil, že začal preskúmať rozhodnutie mimo odvolacieho konania, na preskúmanie a na rozhodnutie o odvolaní sa nevzťahuje lehota podľa odseku 1 <..

Ustanovenie § 65 ods. 1 Správneho poriadku je právnym prostriedkom dohľadu nadriadených správnych orgánov (najmä ústredných štátnych orgánov) nad dodržiavaním zákonnosti pri rozhodovacej činnosti podriadených správnych orgánov. Ide najmä o dodržiavanie správneho výkladu a jednotnej aplikácie právnych predpisov.

Pri preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania ide o posúdenie súladu rozhodnutia so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Predpokladom na uplatnenie tohto opravného prostriedku je právoplatnosť rozhodnutia. Rozhodnutia vydané v správnom konaní (v danom prípade územnom konaní) možno zmeniť alebo zrušiť, ak správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia zistí, že bolo vydané v rozpore so zákonom. Musí však dbať o to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli dotknuté čo najmenej (§ 65 ods. 2 Správneho poriadku).

Zásadnou právnou otázkou v danom prípade bolo, či nový územný plán, ktorý nadobudol účinnosť až v štádiu odvolacieho konania pred bývalým Krajským stavebným

úradom mal byť braný do úvahy a aplikovaný týmto stavebným úradom na ešte právoplatne neskončené stavebné konania.

Podľa § 27 ods. 3 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov obec schvaľuje územnoplánovacia dokumentáciu a jej záväznú časť vyhlasuje všeobecne záväzným nariadením.

Podľa § 27 ods. 6 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov schválená územnoplánovacia dokumentácia je v určenom rozsahu záväzným alebo smerným podkladom na vypracovanie a schvaľovanie ďalšej územnoplánovacej dokumentácie, na územné rozhodovanie a na vypracovanie dokumentácie stavieb.

Najvyšší súd konštatuje, že Územný plán Hlavného mesta Bratislavy bol prijatý vo forme všeobecne záväzného právneho predpisu, a preto od doby svojej účinnosti sa musí aplikovať i na právoplatne neskončené konania. V čase rozhodovania bývalého KSU už platil územný plán Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy z roku 2007 a Územný plán zóny Dunajská, zmeny a doplnky 2005, ktorého záväzná časť bola vyhlásená Všeobecne záväzným nariadením hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 8/2007 zo dňa 22.11.2007, ktoré ustanovilo záväznú výškovú a objemovú reguláciu stavebnej intervencie, urbanistický obvod č. 17, Prior, Lazaretská, parc. č. 8685, kat. úz. U..

Je potrebné zdôrazniť, že územné plánovanie má prospektívny charakter, rieši a upravuje vzťahy do budúcnosti tak, aby mohlo dochádzať k rozvoju daného územia. Ak bol územný plán prijatý vo forme všeobecne záväzného právneho predpisu, tak sa stal prameňom práva a momentom jeho účinnosti nastávajú účinky nepravej retroaktivity tak, že ešte právoplatne neskončené konania nesmú byť v rozpore s jeho záväznou časťou. Je potrebné zdôrazniť, že dobromyseľnosť účastníka sa týka predovšetkým skutkových okolností prípadu a nemožno sa jej dovolávať ohľadne povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzného nariadenia obce, ktoré nadobudlo účinnosť v priebehu odvolacieho konania.

V ďalšom konaní krajský súd bude vychádzať zo skutočností, že územný plán bol schválený vo forme všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý nadobudol účinnosť v priebehu odvolacieho územného konania, ktoré bolo ukončené rozhodnutím bývalého Krajského stavebného úradu Bratislava č. A/2007/1779-HRL zo dňa 15.01.2008. Táto otázka bola v prvostupňovom konaní riešená odlišne, preto krajský súd vec opätovne prejedná a rozhodne s tým, že účastníci konania musia mať možnosť k zmenenému právnomu východisku zaujať svoje stanoviská.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, dňa 20.9.2017

JUDr. Ivan Rumana